

Nora Roberts

Meer dan liefde

1

Winter, 1263

In de schaduw van het kasteel, diep in het groene woud, leidde Sorcha haar kinderen door het halfduister naar huis. De twee jongsten zaten op de sterke pony en Teagan, nog maar net drie jaar, zat bij elke stap te knikkebollen. Doodmoe, dacht Sorcha, na alle opwinding van Imbolg, de vreugdevuren en het lekkere eten.

‘Let op je zusje, Eamon.’

Met zijn vijf jaar gehoorzaamde Eamon zijn moeder door zijn kleine zusje snel wakker te porren alvorens weer verder te knabbelen aan de haverkoeken die zijn moeder die ochtend had gebakken.

‘Straks lig je lekker in je eigen bedje,’ zei Sorcha sussend toen Teagan begon te jengelen. ‘We zijn bijna thuis.’

Ze was te lang gebleven, dacht ze nu. En hoewel Imbolg de viering was van de eerste roerselen in de schoot van Moeder Aarde, viel de duisternis ’s winters heel snel in.

Het was een strenge winter geweest, knisperend van de ijskoude wind, sneeuwvlagen, regen en ijzel. De hele winter had er een kruipende, sluipende mist gehangen, die als een gordijn voor de zon en de maan had gehangen. Te vaak had zij in die mist, in die wind haar naam horen roepen, een roep die ze weigerde te beantwoorden. Te vaak in die witte en grijze wereld, had zij de duisternis gezien.

Ze weigerde erin mee te gaan.

Haar man had haar gesmeekt de kinderen mee te nemen en bij zijn *fine* te blijven terwijl hij die hele eindeloze winter strijd leverde.

Als de vrouw van de *cennfine*, gingen alle deuren voor haar open. En ook vanwege wie en wat zij zelf was, werd zij altijd en overal welkom geheten.

Maar ze had haar woud, haar huisje, haar eigen plek nodig. Ze had net zo veel behoefte aan alleen-zijn als aan ademhalen.

Ze zorgde voor haar geliefden, altijd, voor huis en haard, haar vaardigheden en haar taken. En vooral voor de prachtige kinderen die zij en Daithi hadden gemaakt. Ze was niet bang voor de nacht.

Ze stond bekend als de Zwarte Heks en haar macht was groot.

Maar op dit moment voelde ze zich vooral een vrouw die haar man node miste, die naar zijn warmte verlangde en naar het gevoel van zijn mooie, harde lichaam dicht tegen het hare in de koude, eenzame duisternis.

Wat kon haar oorlog schelen? Of de hebzucht en ambities van al die onbeduidende koningen? Het enige wat ze wilde was dat haar man weer veilig en wel bij haar terugkwam.

Wanneer hij thuiskwam, zouden ze weer een baby maken en zou ze dat leven weer in zich voelen. Ze treurde nog steeds om het leven dat ze was kwijtgeraakt in een donkere nacht toen de eerste winterstorm door de bossen had gehuild.

Hoe velen had zij al genezen? Hoe velen had zij gered? Maar toen het bloed uit haar was gestroomd, toen dat tere leventje was weggevoerd, had geen enkele toverij, geen offergave, geen afspraak met de goden het kunnen redden.

Natuurlijk wist ze maar al te goed dat het genezen van anderen gemakkelijker was dan jezelf genezen. Bovendien waren de goden zo wispelturig als een onbezonnen meisje in mei.

‘Kijk! Kijk!’ Brannaugh, haar oudste van zeven, sprong van het platgetreden pad, met hun grote jachthond op haar hielen. ‘De sleedoorn staat in bloei! Dat is een teken.’

Nu zag ze het zelf ook, de eerste sporen van die roomwitte bloesem tussen de wirwar van zwarte takken. Haar eerste verbitterde gedachte was dat terwijl Brighid, de godin die vruchtbaarheid bracht, de aarde zegende, haar eigen schoot leeg was.

Toen zag ze haar meisje, haar eerste trots, met stralende ogen en roze wangen door de sneeuw dansen. Ze was gezegend, bracht Sorcha zichzelf in herinnering. Driemaal gezegend.

‘Het is een teken, mama. Terwijl haar donkere haren bij elke werve-

ling opwaaiden, hief Brannaugh haar gezichtje naar het verflauwende licht. ‘Een teken dat de lente in aantocht is.’

‘Dat is het zeker. Een goed teken.’ Net als de sombere dag, omdat de oude heks Cailleach zonder een stralende zon geen brandhout kon vinden. Volgens de legende zou het dan snel lente worden.

De sleedoorn stond in bloei en verleidde de bloemen zijn voorbeeld te volgen. Ze zag de hoop in de ogen van haar kind, zoals ze dat tijdens het vreugdevuur ook in andere ogen had gezien en het in de stemmen had gehoord. Sorcha zocht ook in zichzelf naar dat sprankje hoop.

Maar vond slechts vrees.

Vannacht zou hij weer komen, ze kon hem nu al voelen. Verborgen, wachtend, plannen smedend. Binnen, dacht ze, in het huisje, achter de gesloten deur, met haar amuletten om zich heen om haar kindjes te beschermen. Om zichzelf te beschermen.

Ze klakte met haar tong naar de pony om hem tot spoed te manen en floot de hond. ‘Kom, Brannaugh, je zusje slaapt al bijna.’

‘In het voorjaar komt papa thuis.’

Ondanks haar bezwaarde gemoed, glimlachte Sorcha en pakte Brannaughs hand. ‘Dat is zo. Met Bealtaine is hij thuis en dan vieren we feest.’

‘Mag ik hem vanavond zien, samen met jou? In het vuur?’

‘We hebben nog veel te doen. Voordat je naar bed gaat moeten de dieren nog verzorgd.’

‘Heel even maar?’ Brannaugh keek haar aan met een smekende blik in haar rookgrijze ogen. ‘Zodat ik hem eventjes kan zien en daarna kan dromen dat hij weer thuis is.’

Wat zij zelf ook ging doen, dacht Sorcha, en nu kwam haar glimlach recht uit haar hart. ‘Heel even dan, *m’inion*, wanneer het werk gedaan is.’

‘En jij je medicijn hebt ingenomen.’

Sorcha keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘O? Zie ik eruit alsof ik dat nodig heb?’

‘Je ziet nog steeds bleek, mama.’ Brannaugh zei het bijna fluisterend.

‘Ik ben alleen een beetje moe, maak je maar geen zorgen. Houd jij je zusje eens goed vast, Eamon! Alastar ruikt de stal en straks valt ze er nog af.’

‘Ze rijdt beter dan Eamon en ook beter dan ik.’

‘Ach ja, het paard is haar talisman, maar ze zit bijna te slapen op zijn rug.’

Het pad maakte een bocht; de hoeven van de pony kletterden over de bevroren grond toen hij naar de stal naast het huisje liep.

‘Eamon, jij zorgt voor Alastar en geef hem vanavond maar een extra schep graan. Jij hebt zelf toch ook genoeg gegeten?’ zei ze toen haar zoon begon te mopperen.

Hij lachte, zo mooi als een zomerochtend en hoewel hij heel goed vliegenvlug van het paard kon springen, stak hij zijn armen naar haar uit.

Hij was altijd al een knuffelkind geweest, dacht Sorcha, hem even tegen zich aan trekkend terwijl ze hem van het paard tilde.

Ze hoefde Brannaugh niet te vertellen om aan de slag te gaan. Het meisje bestierde het huishouden bijna net zo goed als haar moeder. Sorcha nam Teagan in haar armen en fluisterde zachtjes in haar oor terwijl ze haar het huisje binnendroeg.

‘Het is tijd om te gaan dromen, lieveling.’

‘Ik ben een pony en ik galoppeer de hele dag.’

‘O ja, de allermooiste pony en de snelste van allemaal.’

Het vuur, dat inmiddels was gereduceerd tot wat gloeiende sintels, kon de kou nauwelijks verdrijven. Terwijl zij de baby naar bed droeg, stak Sorcha een hand uit naar de haard. De vlammen sprongen op uit de as.

Ze stopte Teagan in, streek haar haar – net zo stralend blond als dat van haar vader – glad en wachtte tot haar ogen – even diep en donker als die van haar moeder – dichtvielen.

‘Droom maar over fijne dingen,’ fluisterde ze, terwijl ze even de talisman aanraakte die ze boven de bedden van haar kindjes had gehangen. ‘Droom veilig en rustig de hele nacht. Moge alles wat je bent en alles wat je ziet, je behoeden in het donker en brengen waar het licht weer wacht.’

Ze kuste het zachte wangetje. Toen ze overeind kwam vertrok haar gezicht van de trekkende pijn in haar buik. De pijn kwam in vlagen, maar verergerde door de winterkou. Ze moest de goede raad van haar dochter maar ter harte nemen en een drankje maken.

‘Brighid, op deze dag die de uwe is, help mij te genezen. Ik heb drie kinderen die me nodig hebben. Ik kan hen niet in de steek laten.’

Ze liet Teagan slapend achter en ging haar oudere kinderen helpen met het werk.

Toen de avond viel, te snel en te vroeg, sloot ze eerst de deur alvorens haar avondritueel met Eamon te herhalen.

‘Ik ben helemaal niet moe,’ zei hij terwijl zijn oogleden dichtvielen.

‘Ik zie het. Ik zie dat je nog klaarwakker bent. Ga je vannacht weer vliegen, *mhic?*’

‘Nou en of, hoog in de lucht. Ga je me morgen nog meer leren? Mag ik morgen Roibeard laten vliegen?’

‘Dat zal ik zeker doen en dat mag. De buizerd is van jou en jij ziet hem, jij kent hem en je voelt hem. Dus rust nu maar lekker uit.’ Ze woude door zijn donkerbruine haar en kuste zijn ogen – even wild en blauw als die van zijn vader – dicht.

Toen ze beneden kwam van de zolder, zat Brannaugh al bij het vuur, met de hond die van haar was.

Stralend, dacht Sorcha, van gezondheid – de godin zij dank – en haar gave die zij nog niet helemaal bevatte en begreep. Maar daar was nog tijd voor, ze bad dat daar nog tijd voor was.

‘Ik heb de thee gezet,’ zei Brannaugh tegen haar. ‘Precies zoals jij het me hebt geleerd. Ik denk dat je je beter zult voelen als je er wat van gedronken hebt.’

‘Zorg jij nu voor mij, *mo chroi?*’ Glimlachend pakte Sorcha de thee, rook eraan en knikte. ‘Jij hebt de gave beslist. Helen is een machtige gave. Hiermee zul je altijd welkom zijn en nodig, waar je ook komt.’

‘Ik wil nergens naartoe. Ik wil altijd hier blijven bij jou en papa en Eamon en Teagan.’

‘Op een dag zul je verder willen kijken dan ons bos en zal er een man zijn.’

Brannaugh snoof. ‘Ik hoef geen man. Wat moet ik met een man?’

‘Eh, daar gaan we het een andere keer over hebben.’ Ze ging naast haar dochter bij het vuur zitten en sloeg een grote omslagdoek om hen heen. En dronk haar thee. Toen Brannaugh haar hand aanraakte, draaide ze de hare om, zodat hun vingers zich met elkaar konden verstrengelen.

‘Goed dan, maar heel even. Jij hebt je slaap ook nodig.’

‘Mag ik het doen? Mag ik het visioen oproepen?’

‘Kijk dan maar eens wat je hebt. Doe wat je wilt. Zie hem, Brannaugh, de man uit wie je voortkomt. Het is de liefde die hem oproept.’

Sorcha zag de rook wervelen, de vlammen oplaaien en weer tot rust komen. Mooi zo, dacht ze, onder de indruk. Het meisje leerde zo snel.

Het beeld probeerde zich te vormen in de holtes en valleien van de vlammen. Een vuur in een vuur. Omtrekken, bewegingen en, heel even, de fluistering van stemmen, heel ver weg.

Ze zag de geconcentreerde blik op het gezicht van haar dochter, het glanzen van zweetdruppeltjes van de inspanning. Te veel, dacht ze. Te veel voor zo’n jong meisje.

‘Kom,’ zei ze zacht. ‘Dan doen we het samen.’

Ze werkte haar kracht naar buiten en liet hem versmelten met die van Brannaugh.

Een snel geraas, een werveling van rook, dansende vonken. Toen werd het helder.

En daar was hij, de man naar wie zij allebei verlangden.

Hij zat bij een ander vuur, in een cirkel van stenen. Zijn blonde haar was gevlochten en viel over de donkere cape die om zijn brede schouders was geslagen. De *dealg* die zijn rang aangaf zat op de mantel gespeld en schitterde in het schijnsel van de vlammen.

De borstspeld die zij voor hem had gesmeed in vuur en magie – de hond, het paard, de buizerd.

‘Hij ziet er moe uit,’ zei Brannaugh en ze legde haar hoofd tegen haar moeders arm. ‘Maar zo knap. De knapste man van de wereld.’

‘Dat is hij zeker. Knap en sterk en moedig.’ En o, wat verlangde ze naar hem.

‘Kun je zien wanneer hij thuiskomt?’

‘Ik kan niet alles zien. Misschien krijg ik een teken wanneer hij wat

dichterbij is. Maar we zien dat hij vanavond veilig en wel bij een vuur zit en dat is genoeg.’

‘Hij denkt aan jou.’ Brannaugh keek haar moeder aan. ‘Dat voel ik. Kan hij ook voelen dat wij aan hem denken?’

‘Hij bezit de gave niet, maar wel het hart en de liefde. Dus wie weet. En nu naar bed. Ik kom zo ook naar boven.’

‘De sleedoorn staat in bloei en de winter lijkt bijna voorbij. Hij komt nu snel thuis.’ Brannaugh stond op en kuste haar moeder. De hond klauterde achter haar aan de ladder op.

Helemaal alleen zat Sorcha in de vlammen naar haar geliefde te kijken en te huilen.

Op het moment dat ze haar tranen droogde, hoorde ze het. De verlokkingen.

Hij zou haar troosten, hij zou haar warm houden – dat waren de leugens waarmee hij haar in verleiding bracht. Hij zou haar alles geven wat ze wilde en meer. Ze hoefde zich alleen maar aan hem te geven.

‘Ik zal nooit de jouwe zijn.’

Jawel. Dat ben je al. Kom nu en leer alle genoogens kennen, alle roem. Alle macht.

‘Je zult mij, of wat ik in mij draag, nooit bezitten.’

Nu veranderde het beeld in het vuur. Hij verscheen in de vlammen. Cabhan, wiens macht en plannen duisterder waren dan de winternacht. Die bezit wilde nemen van haar, van haar lichaam, haar ziel, haar magie.

De tovenaar begeerde haar, want zij voelde zijn wellust als zweterige handen op haar huid. Maar meer, veel meer nog, wist zij, hunkerde hij naar haar gave. Zijn begeerte ernaar hing zwaar in de lucht.

In de vlammen glimlachte hij naar haar, zo knap, zo meedogenloos.

Ik zal je bezitten, Sorcha de Zwarte. Jou en alles wat je bent. Wij zijn voor elkaar bestemd. Wij zijn hetzelfde.

Nee, dacht ze, wij zijn niet hetzelfde. Wij verschillen als dag en nacht, als licht en donker, waar de enige versmelting in de schaduwen plaatsvindt.

Je bent zo alleen en bezwaard. Je man heeft je achtergelaten in een koud bed. Kom je verwarmen in het mijne; voel de hitte. Maak die hitte samen met mij. Samen heersen wij over de hele wereld.

De moed zonk haar in de schoenen en het onaangename, trekken-de gevoel vanbinnen veranderde in pijn.

Dus stond ze op en liet de warme wind opkomen om door haar haren te blazen. Ze liet de kracht naar binnen stromen tot ze straalde. En zag, in de vlammen, de wellust en de begeerte op Cabhans gelaat.

Dit was wat hij wilde, wist ze, de glorie die door haar bloed stroomde. En dit was wat hij nooit zou krijgen.

‘Zie mijn geest en voel mijn macht, toen en nu en dag en nacht. Jij biedt mij je duistere zucht, komt tot mij in rook en vlammenlucht. Om te verraden mijn bloed, mijn kroost, mijn man, om over allen te heersen aan jouw hand. Welnu, mijn antwoord komt door wind en zee, sta gedrieën op, gij maagd, moeder, oude vrouw. Zoals ik het wil, zo zal het zijn.’

Ze spreidde haar armen, bevrijdde de furie, zuiver vrouwelijk, liet haar wervelen en smeed haar in de richting van zijn hartenklop.

Ze ervoer een moment van pure, woeste vreugde toen ze zijn kreet van woede en pijn hoorde en tegen de achtergrond van de vlammen die woede en pijn op zijn gezicht zag verschijnen.

Daarna was het vuur gewoon een vuur, zachtjes smeulend voor de nacht, voor een klein beetje warmte tegen de bittere kou. Haar huisje was gewoon een huisje, stil en schemerig. En zij was gewoon een vrouw die daar in haar eentje zat, terwijl haar kinderen lagen te slapen.

Ze zakte ineen in de stoel en sloeg een arm om haar pijnlijke buik.

Cabhan was weg, voor even. Maar haar angst bleef. Haar angst voor hem en haar angst dat zij, als geen drankje of gebed haar lichaam kon genezen, haar kinderen moederloos zou achterlaten.

Weerloos.

Ze werd wakker met haar jongste opgekruld naast zich en genoot daar even van terwijl ze aanstalten maakte om op te staan.

‘Mama, blijf nog even.’

‘Stil maar, zonnestraaltje van me, ik moet aan de slag. En jij hoort in je eigen bedje.’

‘De boze man was er weer. Hij heeft mijn paardjes doodgemaakt.’

Een vuist van paniek sloot zich om Sorcha’s hart. Kwam Cabhan aan haar kinderen, aan hun lichaam, hun geest, hun ziel? Het bezorgde haar onuitsprekelijke angst, onuitsprekelijke woede.

‘Het was maar een droom, schatje.’ Ze trok Teagan dicht tegen zich aan en wiegde haar sussend. ‘Het was maar een droom.’

Maar dromen hadden macht en konden gevaarlijk zijn.

‘Mijn paardjes gilden en ik kon ze niet redden. Hij stak ze in brand en ze gilden. Toen kwam Alastar en die gooide de boze man omver. Ik reed weg op Alastar, maar ik kon de paardjes niet redden. Ik ben bang voor de boze man in de droom.’

‘Hij doet je geen kwaad. Ik zal nooit toestaan dat hij je kwaad doet. Hij kan alleen droompaardjes kwaad doen.’ Met stijf gesloten ogen kuste ze Teagans blonde, verwarde haar en haar wangen. ‘We dromen er nog meer. Groene en blauwe.’

‘Groene paardjes!’

‘Nou en of, zo groen als de heuvels.’ Met het kind dicht tegen zich aan, hief Sorcha een hand, draaide een rondje met haar vinger en draaide net zo lang tot er paardjes – blauwe, groene, rode en gele – boven hun hoofden in de lucht dansten. Terwijl ze haar jongste hoorde giechelen, zette Sorcha haar angsten en haar woede vastberaden uit haar hoofd.

Hij zou haar kinderen nooit kwaad doen. Ze zou hem nog eerder vermoorden, en zichzelf erbij, voordat ze dat zou laten gebeuren.

‘En nu moeten de paardjes gaan eten. En jij gaat met mij mee, dan gaan wij ook ontbijten.’

‘Is er honing?’

‘Jazeker.’ De simpele vraag om wat lekkers deed Sorcha glimlachen. ‘Honing is voor lieve meisjes.’

‘Ik ben lief!’

‘Jij bent de liefste van alle lievelingen.’

Toen Sorcha Teagan optilde, fluisterde de kleine in haar oor: ‘De boze man zei dat hij mij als eerste zou pakken omdat ik de jongste ben en zwak.’

‘Hij krijgt jou nooit te pakken, dat beloof ik je.’ Ze hield Teagan een eindje van zich af, zodat het kind in haar ogen kon zien dat ze de waarheid sprak. ‘Ik zweer het je. En schatje, zwak ben je niet en dat zul je ook nooit zijn.’

Ze stookte het vuur op, schonk honing over het brood, zette thee en kookte pap. Ze hadden allemaal een stevig ontbijt nodig voor wat ze die dag zou gaan doen. Wat ze moest doen.

Op dat moment kwam haar zoon naar beneden, zijn haren wild en warrig van de slaap. Hij wreef in zijn ogen en snoof de lucht op als een hond. ‘Ik heb met de zwarte tovenaars gevochten. Ik ben niet weggelopen.’

Sorcha voelde hoe in haar borst haar hart begon te bonzen. ‘Je hebt gedroomd. Vertel.’

‘Ik was bij de bocht in de rivier waar onze boot ligt en toen kwam hij en ik wist dat hij een tovenaars was, een zwarte omdat zijn hart zwart was.’

‘Zijn hart.’

‘Ik kon in zijn hart kijken, hoewel hij vriendelijk naar me lachte en me een stuk honingcake voorhield. ‘Kijk eens, jongen,’ zei hij, ‘ik heb wat lekkers voor je.’ Maar de cake zat vol wormen en zwart bloed vanbinnen. Ik wist dat hij vergiftigd was.’

‘Dus je kon in zijn hart kijken en in de cake, in de droom.’

‘Ja, echt waar.’

‘Ik geloof je wel.’ Dus haar kleine vent had meer in zich dan ze had geweten.

‘Ik zei tegen hem: “Eet die cake zelf maar op, want je hebt de dood in je hand.” Maar hij gooide hem weg en de wormen kropen eruit en verbrandden tot as. Toen wilde hij me verdrinken in de rivier, maar ik gooide stenen naar hem. En toen kwam Roibeard.’

‘Heb je de buizerd geroepen in je droom?’

‘Ik wilde dat hij kwam en hij haalde uit met zijn scherpe klauwen. De zwarte tovenaars verdween, als rook in de wind. En toen werd ik wakker in mijn bed.’

Sorcha trok hem naar zich toe en streelde zijn haar.

Zij had haar toorn op Cabhan losgelaten, dus nu kwam hij achter haar kinderen aan.

‘Je bent moedig en trouw, Eamon. Kom nu maar ontbijten. We moeten de dieren verzorgen.’

Sorcha liep naar Brannaugh, die onder aan de ladder stond. ‘Jij ook.’

‘Hij verscheen in mijn droom. Hij zei dat hij me tot zijn bruid zou maken. Hij... probeerde me aan te raken. Hier.’ Met een bleek gezichtje, legde ze haar handen op haar borst. ‘En hier.’ En vervolgden tussen haar benen.

Bevend drukte ze haar gezicht tegen haar moeder aan toen Sorcha haar omhelsde. ‘Ik heb hem verbrand. Ik weet niet hoe, maar ik liet zijn vingers branden. Hij vervloekte me en balde zijn vuisten. Toen sprong Kathel op het bed, grommend en bijtend. En toen verdween de man. Maar hij probeerde me aan te raken en hij zei dat hij mij tot zijn bruid zou maken, maar...’

Angst veranderde in woede. ‘Dat zal nooit gebeuren. Ik zweer het. Hij zal je nooit met een vinger aanraken. En nu gaan we allemaal eten. We hebben veel te doen.’

Ze stuurde hen naar buiten om de dieren te voeren en te drenken, de stallen schoon te maken en de dikke koe te melken.

Eenmaal alleen bereidde zij zich voor en zocht haar spullen bij elkaar. De schaal, de bellen, de kaarsen, het heilige mes en de ketel. Ze koos de kruiden uit die ze zelf had geplukt en gedroogd. En de drie koperen armbanden die Daithi lang geleden op een zomermarkt voor haar had gekocht.

Ze ging naar buiten, haalde diep adem, hief haar armen om de wind in beweging te brengen en riep de buizerd.

Hij kwam met een kreet die hoog over de bomen en de heuvels daarachter weerklonk, zodat de bedienden in het kasteel bij de rivier omhoogkeken. Zijn vleugels, wijd gespreid, vingen de schittering van de winterzon. Ze tilde haar arm op zodat de gemene klauwen zich konden vastgrijpen aan haar leren handschoen.

Haar ogen keken in de zijne en de zijne in de hare.

‘Snel en wijs, sterk en onbevreesd. Je bent van Eamon, maar ook van mij. Jij zult dienen die van mij zijn. De mijnen zullen dienen wat van jou is. Ik heb je nodig en vraag dit voor mijn zoon, voor jouw meester en dienaar.’

Ze toonde hem het mes en hij bleef strak toekijken.

‘Roibeard, wat ik van je vraag is een druppel bloed uit je borst maal drie en één enkele veer uit je machtige vleugel. Voor die geschenken zal ik je lof zingen. Dit alles om mijn zoon te beschermen.’

Ze prikte hem en gebruikte het kleine flesje om de drie druppels op te vangen. Toen plukte ze één enkele veer.

‘Dank je,’ fluisterde ze. ‘Blijf in de buurt.’

Hij vloog van haar hand en ging op een boomtak zitten. Daar trok hij zijn vleugels in en keek toe.

Ze floot de hond. Kathel keek liefdevol en vol vertrouwen naar haar op. ‘Jij bent van Brannaugh, maar ook van mij,’ begon ze en ze herhaalde het ritueel door drie druppels bloed en een plukje haar uit zijn flank te nemen.

Ten slotte liep ze de schuur binnen, waar haar kinderen lachend aan het werk waren. Daar putte ze kracht uit. Ze streelde het hoofd van de pony.

Toen Teagan het mes zag kwam ze op haar af gerend. ‘Niet doen!’

‘Ik doe hem geen kwaad. Hij is van jou, maar ook van mij. Hij zal dienen wat van mij is, ook jou, zoals jij zult dienen wat van hem is. Ik heb je nodig, Alastar, en vraag dit voor mijn dochter, voor jouw meesteres en jouw dienaar.’

‘Doe hem geen pijn, alsjeblieft!’

‘Het is maar een prikje, een schrammetje, en alleen als hij het goedvindt. Alastar, wat ik van je vraag is een druppel bloed uit je borst maal drie en een plukje haar uit je mooie manen. Voor deze geschenken zal ik je lof zingen. Dit alles om mijn kleine meid te beschermen.’

‘Drie druppels maar,’ zei Sorcha zacht terwijl ze met het puntje van haar mes in zijn borst prikte. ‘En een klein plukje van zijn manen. Kom maar.’ Hoewel Alastar doodstil bleef staan, zijn ogen wijs en kalm, legde Sorcha haar handen op het kleine, oppervlakkige wondje en gebruikte haar magie om het te helen. Omdat haar dochter het zo zielig vond.

‘Kom nu maar met mij mee allemaal.’ Ze tilde Teagan op haar heup en liep voor de anderen uit het huis binnen. ‘Jullie weten wat ik ben. Ik heb het nooit verborgen. Jullie weten dat jullie de gave ook bezit-

ten, alle drie. Dat heb ik jullie altijd verteld. Jullie magie is jong en onbedorven. Op een dag zal zij sterk zijn en snel. Houd haar in ere. Gebruik haar nooit om iemand kwaad te doen, want het kwaad dat je een ander aandoet zal zich in drievoud op je wreken. Magie is een wapen, jazeker, maar geen wapen om te gebruiken tegen onschuldigen en zwakkeren. Het is een gave en een last en jullie moeten alle drie beide dragen. Jullie zullen beide doorgeven aan diegenen die uit jullie voortkomen. Vandaag gaan jullie iets leren. Let goed op wat ik doe. Kijk, luister, onthoud.'

Eerst ging ze naar Brannaugh. 'Jouw bloed, en het mijne, met het bloed van de hond. Bloed is leven. Het verliezen is dood. Drie druppels van jou, drie druppels van mij en met die van de hond, is de toverspreuk rond.'

Brannaugh legde zonder aarzeling haar hand in die van haar moeder en verroerde zich niet toen Sorcha haar prikte met het mes.

'Mijn zoon,' zei ze tegen Eamon. 'Drie druppels van jou, drie druppels van mij en drie van de buizerd er nog bij.'

Hoewel zijn lippen trilden, stak Eamon zijn hand uit.

'En nu mijn kleintje. Wees maar niet bang.'

Haar ogen glansden van de tranen, maar Teagan keek haar moeder ernstig aan terwijl ze haar handje uitstak.

'Drie druppels van jou, drie druppels van mij, met het paard om je te leiden, zul je de magie berijden.'

Ze vermengde het bloed en kuste Teagans kleine handje. 'Ziezo, het is al gebeurd.'

Ze tilde de ketel op en stopte de flesjes in de buidel die ze aan haar middel droeg. 'Nemen jullie de rest mee. Dit kunnen we het beste buiten doen.'

Ze koos een plekje uit, op de harde grond, waar in de koele schaduw onder de bomen nog sneeuw lag.

'Moeten we brandhout halen?' vroeg Eamon.

'Dat hebben we hier niet voor nodig. Kom hier bij elkaar staan.' Zij ging achter hen staan en riep de godin, de aarde, de wind, het water en het vuur aan. En trok de cirkel. De lage vlammen gleden fonkelend over de grond, in een cirkel, totdat deze zich sloot. In de cirkel

werd het warm, alsof het voorjaar al was aangebroken.

‘Dit is bescherming en respect. Het kwaad kan niet binnenkomen en het duister kan het licht niet verdrijven. Wat in de cirkel gebeurt is voor altijd, uit liefde.’

‘Eerst het water, uit zee en uit hemel.’ Ze vormde kommetjes van haar handen, opende ze boven de ketel en water zo blauw als een door zonnestralen aangeraakt meer stroomde eruit en erin. ‘En de aarde, ons land, onze harten.’

Ze schudde even met haar ene hand, toen met de andere, en donkerbruine aarde viel in de ketel. ‘En de lucht, lied van de wind, adem van lichaam.’ Ze spreidde haar armen en blies. En de lucht voegde zich bij aarde en water, als muziek.

‘Nu het vuur, vlammen en hitte, het begin en het einde.’

Ze straalde, de lucht om haar heen zinderde en haar ogen gloeiden blauw toen zij haar armen ophief en met haar handen omlaag wees.

In de ketel ontbrandde een vuur. Vlammen schoten omhoog en vonken dansten in het rond.

‘Deze heeft jullie vader mij gegeven. Ze zijn een teken van zijn liefde en een teken van de mijne. Jullie komen, alle drie, uit die liefde voort.’

Ze wierp de drie koperen armbanden in de vlammen en voegde er, terwijl ze er met haar hand een cirkel boven maakte, haren, een veer en bloed aan toe.

‘De godin schenkt mij de kracht om hier te staan op deze plek, op dit moment. Ik spreek de bezwering uit om te beschermen tegen het kwade mijn kinderen, alle drie, en allen die uit hen, uit mij, zullen voortkomen. Het paard, de buizerd, de hond zijn door het bloed voor eeuwig gebonden om te dienen en te beschermen, van leven tot leven in vreugde, in verdriet, in gezondheid en in strijd. In aarde, in lucht, in vlammen, in zee. Zoals ik het wil, zo zal het zijn.’

Sorcha hief haar armen hoog boven haar hoofd en haar gezicht naar de hemel.

Het vuur spoot omhoog in een fontein van rood en goud, met een kern van schitterend blauw, draaiend en wervelend in de koude winterlucht.

De aarde beefde. Het ijskoude water in de rivier begon te kolken. En de wind huilde als een wolf die op jacht was.

Toen stierf het geluid weg en werd alles stil en waren er alleen nog drie kinderen, hand in hand, die stonden te kijken hoe hun moeder – lijkbleek nu – stond te wankelen.

Toen Brannaugh naar haar toe wilde komen, schudde Sorcha haar hoofd. ‘Nog niet. Magie is werk. Het geeft en het neemt. Ik moet het afmaken.’ Ze reikte in de ketel en haalde er drie koperen amuletten uit. ‘Voor Brannaugh de hond, voor Eamon de buizerd, voor Teagan het paard.’ Elk kind kreeg een amulet omgehangen. ‘Dit zijn jullie tekens en schilden. Ze beschermen jullie. Jullie moeten ze altijd bij je dragen. Altijd. Hij kan wat jullie zijn niet raken als jullie je bescherming hebben, als jullie geloven in de kracht van jullie schild, in mijn kracht en in jullie eigen kracht. Ooit zullen jullie dit weer doorgeven aan iemand die uit jullie voortkomt. Jullie zullen weten aan wie. Vertel jullie kinderen het verhaal en zing de oude liederen. Jullie ontvangen de gave en geven de gave door.’

Teagan bewonderde haar amulet en lachte toen ze het kleine ovaal ronddraaide in de zon. ‘Mooi. Het lijkt op Alastar.’

‘Het komt van hem en van jou en van mij en je vader, van je broer en je zus. En waarom zou het niet mooi zijn?’ Ze bukte zich om Teagan een kus op haar wang te geven. ‘Ik heb zulke mooie kinderen.’

Ze kon amper op haar benen staan en moest een kreun onderdrukken toen Brannaugh haar overeind hielp. ‘Ik moet de cirkel sluiten. We moeten alles naar binnen brengen.’

‘Wij helpen je wel,’ zei Eamon en hij pakte zijn moeders hand.

Samen met haar kinderen sloot ze de cirkel, waarna ze hen de werktuigen naar binnen liet dragen.

‘Nu moet je bij het vuur gaan zitten om uit te rusten.’ Brannaugh trok haar moeder naar de stoel. ‘Ik zal een drankje voor je maken.’

‘Ja, iets krachtigs. Laat je broertje en zusje maar zien hoe het moet.’

Ze glimlachte toen Teagan een shawl over haar schouders drapeerde en Eamon een deken over haar schoot legde. Maar toen ze de beker wilde aanpakken die Brannaugh kwam brengen, hield haar dochter hem bij haar weg. Vervolgens kneep ze in haar vlees rond het sneetje

in haar hand totdat er drie druppels bloed in de beker vielen.

‘Bloed is leven.’

Sorcha zuchtte. ‘Dat is het zeker, ja. Dat is het zeker. Dank je.’

Ze dronk het drankje en viel in slaap.